

FELSŐKRISZTINA

2000. ADVENT

Felső-Krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia, 1124 Budapest, Apor Vilmos tér 9, telefon: 356-0089

Szentmisék rendje:

Hétköznapokon reggel ½8 és este 6 órakor

Vasárnap reggel ½8, 9, ½11, 12, este 5 és 6 órakor

Hivatali órák:

Hétfőn, kedden, szerdán és pénteken

délelőtt 9-12, délután ½5-½6 óráig

Krónika*Jöjj el édes Üdvözítőnk!*

„Az advent szó eljövetele jelent. Sokszor újrövetnek is mondjuk. Adventi készülletünk a várakozás, a bűnbánat és az öröm hangulatában telik. Az adventi időben az Úr Jézusnak egy másik eljövetele is gondolkunk kell. Ő újra eljön majd a világ végén. Az advent liturgikus szokásai között első helyen említjük meg a hajnali (roraté) miséket. Az adventi koszorú is az Úr eljövetele emlékeztet. A zöld ágak reményünket, a lila szalagok bűnbánatunkat fejezik ki. A sorban meggyújtott négy gyertya növekvő fénye arra emlékeztet, hogy Krisztusnak, az igaz világosságnak az eljövetele közeledik.”

Templomunkban adventben minden hétfőn, szerdán és szombaton reggel 6 órakor roraté szentmise lesz. Hétfőn a szkóla, szerdán a gitárosok énekelnek, a szombatin pedig hagyományosan népénekek lesznek.

*

A plébánia 30-40-50 évvel ezelőtti fiataljai körében elkészült egy közös visszaemlékezés a Felső-Krisztina egykori életéről. A visszaemlékezőket október 21-én a plébános atya látta vendégül a tanácsteremben. Elmondta, mennyire fontos egy plébánia számára saját múltjának ismerete. A megjelentek többsége már nem is lakik a plébánia területén, többen évtizedek után lát-

folytatás a 2. oldalon

Jézus megkeresztelkedése
(Tihany, a bencés apátság temploma)

Az első esetben az új kereszt felállítására meg-

*folytatás a 3. oldalon***Katolikus(-e) Budapest?**

A fentivel csaknem azonos címmel tartott előadást november 7-én *Spányi Antal* püspök úr, aki a Felsőkrisztina Katolikus Kör meghívására jött el, hogy átfogó képet adjon e kérdésben. Az alábbiakban az előadás lényegét foglaljuk össze.

„A téma szép és kedves” - kezdte beszédét a püspök úr. „Az első gondolat ami bennem felmerült, hogy beszélhetünk-e katolikus Budapestről”. A kérdés indoklásaként két közeli példát említett. Az egyik a mindenszentek napján az egykori Regnum Marianum templom helyén felállított keresztledöntése, a másik Erzsébetváros címerterve. Mindkét történetet ismerjük. Ami a két történetben azonos, a passzivitás.

„Egyengessétek az Úr útját”
(Keresztelő Szent János)

Felsőkrisztina Katolikus Kör
2000. évi őszi előadásai
a XII. Apor Vilmos téri templomban
December 5. kedd, 18.30

Bábel Balázs érsek
A kalocsai érsekség bemutatkozik

Az újság ingyenes, előállítási költsége példányonként 50Ft. Kérjük a kedves híveket, amennyiben tehetik, támogassák a lap további megjelenését. Köszönjük.

folytatás az 1. oldalról
táak viszont egymást. Ki-ki elmondta, hogyan alakult azóta élete. Voltak, akik arról beszéltek, hogy nekik mennyire fontosak saját lelki gyökereik.

Az egykori fiatalok december 9-én találkoznak újra.

*

Decemberben választunk új képviselőtestületet. A most leköszönő testület eseménydús éveket tudhat maga mögött. Tagjai közül sokan és sokat dolgoztak azért, hogy közösségünk anyagi és főleg lelki javakban gazdagodjon. Munkájukban nem voltak egyedül, hiszen mindig találtak önzetlen híveket, akik támogatják törekvéseiket. Sok területen sikerült eredményeket elérni, de kudarcok is kísérték tevékenységüket. Mindezekről e lap hasábjain is gyakran szót ejtettünk. Köszönjük áldozatos munkájukat.

Az új testület megválasztásának menetét és módját a hirdetőtáblán olvashatjuk.

*

A Buda-hegyvidéki katolikus plébániák október 21-én tartották meg a történelmi zárandokhelyeket felkereső Hegyvidéki Jubileumi Zárandoklat első napját. A kellemes őszi napon igen szép számban jöttek el a hívek a budapesti plébániákról. A meghitt hangulatú zárandoklatról ki-ki lelkiükben megújulva, élményekkel telve tért haza.

*

November 25-én volt a ministránsok adventi lelki napja a plébánián. A különböző kollégiumokból mintegy 20-30 ministráns vett részt az egész napos programon. A kicsikkel Bakos Zsolt diakónus, a nagyobbakkal Puskás Attila atya foglalkozott. A délutáni összevont közös foglalkozást szentmise zárta.

*

December 7-én csütörtökön 6³⁰-kor a hittanosok szentmiséje után érkezik hozzájuk a Mikulás. Izgalommal várjuk, vajon mit hoz.

Minden hittanost szeretettel várunk.

*

A Karitás az idén is megrendezi december 10-én a Plébánia hittantermében a hagyományos Karácsonyi vásárt. Várják ép, tiszta, árusításra alkalmas ajándéktárgyak, játékok, könyvek, stb. felajánlását dec. 8-ig (péntek). A gyűjtés helye a sekrestye vagy szerda délutánoként 4-6-ig a karitás-helyiség. A vásár bevételével szeretnék szebbé tenni patronáltjaik karácsonyát.

*

Hagyományainkhoz híven idén is szeretnénk karácsonyi süteménycsomagokkal megajándékozni a kerületben lévő két szociális otthon lakóit. Kérjük a híveket, hogy az időseknek készített süteményeket dec. 16-án, szombaton vagy 17-én, vasárnap szíveskedjenek a sekrestyében leadni.

*

Az Apor Vilmos Idősek Klubja dec. 14-én, csütörtökön 15 órai kezdettel adventi klubdélutánt tart. A részletes programot később közlik.

*

Fiataljaink hagyományos pástorjátéka az idén is dec. 24-én délután 3 órakor lesz a templomban. A ministránsok Szent Gellért kollégiumának tagjai már nagy igyekezettel készülnek, és szeretettel várják a kisebb-nagyobb gyermekeket és szüleiket. A darabot a kollégium dékánjai Rajncsák Dávid és Ritvay Zoltán tanítják be.

*

Az idén is lesz -időben hirdetjük- templom-takarítás. Ilyenkor minden segítő kézre szükség van. Ezért örömmel fogadunk dec. 16-án, szombaton reggel 8 órától mindenkit, aki szabadná tudja tenni magát erre az alkalomra.

*

Adventi előkészületünket segítik a lelkigyakorlatok, elmélkedések. Keressük ezeket az alkalmakat! Gi-

tárosaink zenés adventi áhítata dec. 23-án a 6 órás szentmise után lesz.

*

A Szköla -mint minden évben- az idén is gazdag programmal készül, hogy szebbé tegye mindannyiunk számára a Karácsonyt. Adventben szombat esténként a 6 órás szentmise után gyertyagyújtás, énekes zsolozsma és elmélkedés lesz. Az adventi elmélkedéseket Márton atya és István atya vezeti. Legyen négyszer fél óránk lelkünk gondozására!

Hétfőnként a rorátén gregorián énekekkel, utána közös reggelivel és nagy szeretettel várják a híveket.

Advent III. vasárnapján dec. 17-én az esti 6 órás szentmise után, kb. 3/4 7-től egyházzenei áhítatot tartanak plébániánk éneklő közösségei - a gitáros együttes és az énekkar, valamint a Hegyvidéki Kamarazenekar.

December 24-én, szenteste 23 órától virrasztó zsolozsma lesz a Szköla vezetésével.

*

Az idén szenteste és szilveszter is vasárnapra esik. Szenteste napján (24-én) este 5 órakor és 6 órakor lesz szentmise és természetesen éjfélkor is.

Az év végi hálaadás dec. 31-én este 6 órakor lesz. (5 órakor is lesz szentmise)

*

„... Az advent olyan, mint a tavasz a természetben. Amikor minden megújul, friss és étellel teli. Az adventben ez köszön ránk is: megújulunk, erőt merítünk és egészséget, hogy készen álljunk Krisztus fogadására - bármilyen formában válassza is, hogy eljöjjön közénk...”

(Teréz Anya *breviáriuma*)

Béres György

folytatás az 1. oldalról

hirdetett nagygyűlésre mindössze kb. 2-3 ezren mentek el, a másik esetben az emberek hallgatnak, nem tiltakoznak a nyilvánvaló kirekesztés ellen. De nézzük a „katolikus Budapestet” az adatok tükrében.

A hitoktatásról: Budapesten az általános iskolások 13 %-a jár hittanra. Ezek nagy része nagyszülői unszólásra, vagy csupán olyan megfontolásból iratkozik be, hogy „ott rosszat nem tanul a gyerek, s legalább felügyelet alatt van”, s többségük a vasárnapi szentmisékre sem jár el. A középiskolások mindössze 1%-a jár hittanra. Itt jobb a templomba járás aránya, de a tény így is megdöbbentő! Vidéken valamivel jobb a helyzet, - 35%, ill. 10% - de ez sem ad okot az optimizmusra.

A hívők aránya: Valamely egyház tagjának vallja magát a budapestiek 51%-a. Katolikusnak ezek közül kb. 38%, reformátusnak 4,7%, evangélikusnak 3,3%. Hittant egyáltalán nem tanult a budapesti keresztények fele. Az egyházakhoz tartozók közül 64% vallja azt, hogy „a maga módján vallásos”, ami kb. azt jelenti: „Ne mondjon semmit sem a Pápa, sem ez, sem az, MI TUDJUK!... meg egyáltalán az életünkbe ne nagyon szóljanak bele”. Hetente templomba jár 24%, havonta 8,4%, naponta imádkozik 38%, hetente 20%.

Ezt követően arról beszélt a püspök úr, hogyan alakul a budapesti katolikusok élete az egyházmegyei zsinat óta. A zsinat megszervezte a szakpasztorációt. Erről a területről is említett néhány adatot. *Suló Lajos* atya vezetésével 80-100 hallássérült felnőtt és 70-75 gyermek vesz részt rendszeres hitoktatásban lelki gondozásban. A Zoborhegy-téren *Hajnal György* atya, s a köré szerveződött segítők 300 mozgássérülttel tartanak rendszeres kapcsolatot, és alkalmilag kb. 1000 embert tudnak elérni. A Karitás az egyház egyik fontos területe, rajta keresztül az

egyház szívét tapasztalják meg az emberek. A Szent Erzsébet Karitás Központ végzi a hajléktalanok napi ellátását. Foglalkoznak a nehéz helyzetben lévő családok rendszeres segélyezésével, a szenvedélybetegekkel, s nyaranta kb. 300 hátrányos helyzetű gyereket nyaraltatnak. Új kezdeményezésük a „Gyermekek a gyermekek karácsonyáért”, amelynek keretében a gyerekek összegyűjtött játékaikat a rászorulóknak kiosztják. Sajnos a Karitás ezen tevékenységét nem teszi közzé. Nyilván nem a reklám a fontos, de azt tudatni kellene a társadalommal, hogy ez igen fontos szegmense Budapest életének és igen sok embert érintő jócselekedet. A szakpasztorizáció újra éledő területe a börtönpasztorizáció. Bár kevés eredményt tudnak elérni, hiszen nem valószínű, hogy ezáltal az elítéltek keresztény emberekként kerülnek ki a börtönökből, de sok jót hallanak, és valószínű, „hogy az a gombostű, amelyik sokat van a mágnes közelében, előbb-utóbb mégis csak megmágneseződik”. Szép és vigasztaló a mozgalmak jelenléte. A különböző lelkeségi mozgalmak is nagy számban vannak jelen Budapesten. Jó látni őket. Nem mindegyikkel egyformán könnyű és harmonikus az élet. Egyesek úgy működnek, mintha a katolikus egyház belső szektájává válnának, de mások nagyon kedvesen dolgoznak, imádkoznak és belesimulnak a plébánia életébe. A jövő szempontjából fontosak a plébániai közösségek. A papság létszámának várható alakulása szükségessé teszi munkájuk átgondolását. Kevés lesz a pap, kevesebb ideje lesz a hívekre, netán idegesebb, türelmetlenebb is lehet. Már most is 800 hívő tevékenykedik áldoztatóként, lelkipásztori kisegítőként. Fontos, hogy legyenek és láthatók legyenek ezek a közösségek. Arra kell törekedni, hogy a keresztény ember legyen tanúságtévő! Hitünkkel, magatartásunkkal,

tanúságtételünkkel kell környezetünket „fertőzni”. Beszélt még az atya a fiatal papság egy részének mentalitásáról. Mintha nőne egy olyan réteg, aki precízen de kissé kötelességszerűen végzi a munkáját. Mintha kevesebb lenne a tűz, a lelkesedés. „Csak ebből lesz-e élet? Ebből lesz-e az oltár körül 10 ministráns (amint itt a misén tapasztaltam), lesz-e aki az öreget vigasztalja” ...akihez oda lehet fordulni nevelési gondjainkkal? Másféle gondolkodásmód, látásmód szükséges.

Elmélkedését a következőkkel zárta. „Hát én így látom. Azt látom, hogy van egy látszat. Abban ringatjuk magunkat, hogy 70% vagy valahány % a katolikus. Hát látjuk, hogy ez a 70% nagyon vékony réteg, ez is erőtlenség, s amit még jól csinálunk azt is erőtlenséggel mutatjuk be. Ugyanakkor viszont látom azt, és tudom, hogy az életnek a csírái itt vannak, az életnek a jeleit hordozzuk, tehát nem kétségbeesni kell és nem szomorkodni. Úgy gondolom, hogy itt tennivalónk van. Magunkkal meg kell beszélni ezt a dolgot, a körülöttünk élőkkel, akár meg kell beszélni ezt a plébánián a lelkipásztorral, idősebbel, fiatalabbal és kell keresni, hogy mit tehetek. Csak úgy lesz keresztény Magyarország és katolikus Budapest, ha ezért mi valamit teszünk. Ha várunk, az nem elég. Azt gondolom, még az sem elég, ha csak imádkozunk. Az igaz, hogy arra nézve van garanciánk, hogy a pokol kapui az Egyházon nem vesznek erőt, de arra nincs, hogy a katolikus Budapesten nem vesz erőt a pokol kapuja. Hihetetlen rafináltsággal, agyafúrtsággal folyik egy dezinformáció, züllesztés, szellemi szétzilálás, ami ellen harcolnunk kell! És nem várhatunk másra, hogy ezt a harcot majd megvívja helyettünk. Nekünk kell tennünk, és biztos vagyok benne, hogy ha feladat van, már pedig feladatunk van, ahhoz a Jóistentől erőt is kapunk.”

B.Gy.

„Isten a jókedvű adakozót szereti.” (2 Kor.9,8.)

Nyáron fel kellett számolnom egy lakást teljes berendezésével és sok-sok használható ruhával, cipővel. Annyi a rászoruló, ebből igazán jut majd bőven – vágtam bele, mit sem sejtve. Először a ruhákkal kezdem, az ígérkezik könnyebbnek.

Első állomás a saját karitásunk:
- *Ruhánk van ugyan elég, de ha elhozod, tudjuk hova adni.*
Hát, igen, jogos; csak az a gond, hogy a lakás a város másik felén van, nincs autóm és főleg nincsenek hadra fogható ismerőseim, akik lecipelnék a zsákokat sokadik emeletről.

Telefon a pár utcányira levő, ot-tani, helyi plébániára:
- *Nem, ruhákkal, nem foglalkozunk. Egyszer próbáltuk, borzasztó állapotok voltak.*

Újabb hívás, egy messzebb fekvő, ismerős plébániára:
- *Nem is tudom, kell-e – hangzik a bizonytalan válasz – gondolkodom, majd jelentkezem.*
Mély gondolkodásba eshettek, mert azóta is tart.

Máltaiak: *Bármikor fogadjuk szívesen, csak hozzák el, nem tudunk érte menni.*
- *Bútorok is lennének.*
- *Azokat nem tudjuk átvenni, nem tudjuk raktározni.*
Rendben van, ez legalább egyenes beszéd.

Magyar Karitás, egyházunk központi szeretetszolgálat:
- *Nem, köszönjük, ruhákat most nem kérünk. A bútorokat majd kimegyünk megnézni, most szabadságok vannak, aug. 20. után tessék jelentkezni.*

Vöröskereszt, adománykezelő csoport:

- *Köszönjük, de elsősorban pénzádományokat várunk.*

„Isten a jókedvű adakozót szereti.” Szent Pál nem tudhatta akkor, hogy napjainkban egy másik jelző is kell ebbe a mondatba: a kitarató.

Nyár végén újra hívom a Karitás-központot, pár nap múlva valóban jön is egy férfi megnézni a bútorokat. Röpké pillantást vet rájuk, majd megfellebbezhetetlenül közli:

- *Egyet sem tudunk elvinni, mert nem modernnek. Tetszik tudni, az emberek igényesek – teszi hozzá, elképedt arcomat látva.*
- *És itt vannak a ruhák is, bezsákolva.*

Egy zsákot sem nyit ki, úgy mondja:
- *Nem kell, azt hiszem, nem divatosak. Csak olyanokat veszünk át, mert azokat keresik nálunk.*

Most már döbbenten állok. Mi ez? Szeretetszolgálat vagy viszonteladás?

Újabb ötlet: Nagycsaládosok Országos Egyesülete. A méz és a máz csöpög a telefonból, amikor föl hívom őket. Nagyon köszönik, hogy rájuk gondoltam, hogyne, eljönnek megnézni a bútorokat. Elmúlik a megbeszélte időpont, senki. Újra hívom őket.

- *Jaa, - mondja a korábbi hölgy, most kelletlenül – kiadtuk a címet a kerületi csoportvezetőnek, ő meg egy családnak. Ha érdeklí őket, majd jelentkeznek.*

- *És, ha mondjuk, két hétig nem jelentkeznek, az azt jelenti, hogy nem is érdeklí őket?*

- *Igen – feleli és érzem a hangjában a csodálkozást az értetlenségemen.*

- *Örültem volna, ha visszahívnak.*

Válasz helyett vállvonogatás a telefonban. Megértem; - szörnyű, ha az ügyfélnek lelke van, abba is hagyom rögtön a marcangolását.

Az adakozás nem jött össze, a jókedv is elveszett valahol útközben, akkor jöjjön az üzlet!

„*Felesleges bútorait megvásároljuk azonnal, készpénzért!*” – hirdeti magáról egy bútorbolt.

- *Modernek? – kérdi a férfihang.*
- *Nem – felelem kötelességtudóan, ahogy nemrég tanultam.*
- *Köszönjük, akkor nem jövünk.*

Régiségkereskedő I. (visszautasítás nélkül vásárolok hagyatékat, bútor, ...)

- *Antik?*
- *Nem – ezt magamtól is tudom.*
- *Köszönöm, akkor nem érdekel.*

A legrosszabb korban vannak ezek a bútorok. Vagy nem kellett volna hagyni felnőni őket, vagy meg kell várni, amíg megöregszenek.

Régiségkereskedő II. (szintén látatlanban mondja):

- *Kérem, azt tudjuk vállalni, hogy a helyszínen feldaraboljuk mindet és elszállítjuk a bányába. (???)*

Jaj, azt ne! Hiszen használható, ép darabok, valahol biztos szükség lenne rájuk.

Pár hét múlva felhívnak a nagycsaládosok. Lenne egy család, amelyiknek feltétlenül, azonnal bútor kell, odaadhatják-e még a címet. Félóra múlva hív is az asszony (hétfői nap volt), ő csak a déli órákban tud jönni, másnap már jönne is. Ez elég nehéz, mert én meg dolgozom, de nem baj, megígérem neki, hogy megoldom, mindjárt visszahívom. Alig negyedóra múlva hívom, már módosítja a keddet szerdára, időpontot még nem tud, hívjam kedden este, akkor egyeztetünk. Kedden este már a szerda se jó, csütörtököt mond. Nagynéném vállalja, hogy átmegegy, az időpont előtt egy órával hív engem az asszony, mégse most, inkább pénteken kora

este. Nagynéném már úton van, nem tudom elérni, beteg lábával megmássza fölöslegesen az emeletet. Pénteken délután egész más dolgom lett volna, de átszervezem, hogy a kívánt időpontban ott lehessenek. Egy órát vacogok a már fűtetlen lakásban, nem jönnek, azóta se jelentkeztek.

Ismerősök, kollegák közvetítésével végül szinte minden bútor gazdára talált. Akik jöttek, azokat nem zavarta az antik és a modern közti átmeneti állapot, megelégedtek azazal, hogy az asztalnak négy lába van, a széken ülni lehet, a szekrénybe pakolni. Örömmel vitték el a kincseket, ahogy egyikük kedvesen megjegyezte. Közülük senki sem volt „hivatalos, bejegyzett” rászoruló, csupán tanárok, köztisztviselők, más dolgozó emberek. A ruhákat az egyik bútor-elvívő, akkor még ismeretlen, azóta kedves ismerős, szállította el a máltaiakhoz.

Igen, adni jó, „lélektől-lélekig”, még ha éppen ennek a bonyodalmaidól, személyességétől akartam is megmenekülni először. Jó látni a másik örömet, segíteni, új ismeretéseket kötni. De, hogy némelyik nagyra nőtt, személytelen jótékonyági szervezet szívhez szóló kampányfelhívásaira legközelebb megmozdulok-e – Kristóf Attila Magyar Nemzet-beli szavaival élve – én nem tudom.

Lukách Krisztina

Idén csaknem kétezren voltunk cserkész táborban!

Egy szép nyári reggelen mintegy ötven fővel indultunk el táborozni. (Hogy mit is jelent akkor a cím, arról majd később szólok.) Szerencsésen meg is érkeztünk, s az első napok a tábor felépítésével teltek. A Gerecse szívében, a középkori Pusztamarót közelében, egy nagy tisztás melletti bükkösben sátraztunk. Volt mindenünk: kapu, híd, kereszt, zászló, mosdó és zuhanyzó (!), fedett konyha és még sorolhatnám.

Egyik nap örsönként mentünk kisebb kirándulásokra a környékre. A legkisebbekkel fantasztikus barlangokat fedeztünk fel: sötét, vizes, állatkák és még talán az ősemlékrajzai is? Sokat mértáztunk is, mely játék évről-évre egyre népszerűbb, s már nem kellene órák ahhoz, hogy egyeztessük a szabályokat. Valaki úgy elüti a labdát, hogy utána negyed óráig azt keresi az egész csapat a szedresben, mások meg már a levegőben elkapnak egy-egy jól sikerült ütést. Egyik este Bagdadba utaztunk, hogy Aladdin nyomában megszerezzük a csodalámpát. A máskor félelmetesen sötét erdő most kedves sikátorokká változott. Találkoztunk a nagy Muftival, Bagdad legnépszerűbb zsidóval, a dzsinnel, Jázmin hercegnővel és végül magával a szultánnal is, kitől megkértük Jázmin hercegnő kezét. Jártunk egész napos nagy túrán az Öreg-Gerecse csúcsán is, ahonnan egészen Esztergomig el lehet látni. (Hogy ez miért fontos, arra is nem sokára rátérek.) Sok vendégünk is volt. Egy délután a helyi erdősz jött el hozzánk. Megtisztítottunk vele egy cserkelőutat, amiről majd ősszel a vadászok egész csendben be tudják cserkészni a vadakat. Mesélt vadélményeiről is. Robi atya, a bajnai plébános is megtisztelt minket, és még vasárnap is eljött, hogy a táborban mondjon szentmisét. Volt szükség az egyedüllétre is, így egy

szép délután mindenki kivonult a felettünk levő hegyoldalba egy órára elcsendesedni és figyelni. (Feltéve, ha hagyták.) Az utolsó délelőtti akadályversenyen vettünk részt, melyen ki-ki bebizonyíthatta, mire képes: kötélén átmászni egy szakadék felett, egy szál gyufával tüzet gyújtani, hogy meg ne fagyjunk, kulacsokat tölteni kirándulásra nagy merőkanállal tölcser nélkül. (Legalábbis egy kis fantáziával ilyen helyzeteket is képzelhettünk a feladatokhoz.)

Minden jó, ha vége jó. Eljött az utolsó nap. Összepakoltunk, és hazamentünk... volna. De csak a kisebbeket várták a buszpályaudvaron. A többiekkel fogtuk a sátorfánkat, és elindultunk gyalog Esztergom felé. Az a hír járta ugyanis, hogy az ifjú István miután már Koppányt is legyőzte, koronát kapott a papától, s a koronázásra egész országa népét várja. Meg is indult hát mindenki Erdőelvérről és a nyugati gyepűk felől is ki gyalog, ki vízen, ki két keréken. Mintegy kétezer szabad harcos gyűlt össze az egész országból. Meglátogattak minket Orbán Viktor miniszterelnök és Deutsch Tamás miniszter urak is. Miután letelepedtünk részt vettünk István koronázásán. Az elkövetkező napokban eveztünk, bejártuk a mai és a történelmi Esztergomot, hegyet másztunk, túlélő túrán vettünk részt, fényképeztünk, megoldottuk az erdőelvi rejtélyt és a regősökkel sok szépet készítettünk. Az utolsó nap nagy számháborút, szalagcsatát és mértáztunk. Este a tábor-tűznél az időközben megöregedett Istvánnal együtt néztük végig az ország történetét kétezren két hatalmas máglya fényénél.

Vajna Balázs

A 2000. év második és harmadik negyedének anyakönyve

Áprilistól októberig a plébánia 65 testvérünket temette el.

Április, május, június:

1. Dr. Buzási Györgyné sz.dr. Imre Gizella (63)
2. Lakatos Sándorné sz.Fodor Mária (79)
3. Horváth Józsefné sz.Baráth Erzsébet (89)
4. Granasztói Pálné sz.Rózsaffy Lucia (89)
5. Homolai Béla (79)
6. Lukách Tamás (77)
7. Hámory Tivadarné sz.Saly Mária (85)
8. özv. Molnár Jánosné sz.Teller Irma (85)
9. Dr. Máriás Henrikné sz.Kolossa Sarolta (87)
10. Osvald Lázárné sz.Palkó Klára (73)
11. Pakó Sándorné sz.Solymos Mária (61)
12. Molnár Károly (75)
13. Horváth Kázmélné sz.Hauser Piroska (95)
14. Gyórfy István (94)
15. Molnár László (81)
16. Dr. Pesti Béláné sz.Lukácsi Mária (65)
17. Bodrogi Lajos (81)
18. Sándor Jánosné sz.Koszits Lenke (100)
19. Molnár Ottóné sz.Imre Mária (70)
20. Szűcs Tivadarné sz.Estók Erzsébet (87)
21. Egressy Miklósné sz.Zseltvay Erzsébet (91)
22. Dr. Somló Károlyné sz.Nagy Erzsébet (69)
23. Gulyás Tibor (80)
24. Gerencsér Lajosné sz.Szemerédi Rozália (67)
25. Szarka Jenőné sz.Luxenburger Gabriella (91)
26. özv. Vajda Istvánné sz.Farkas Mária (94)
27. Csúcs Sándorné sz.Kéri Etelka (84)
28. özv. Gabona Béláné sz.Nyiri Livia (85)
29. Spányik Ágoton (85)
30. Primusz Pál (83)
31. Kóta János (79)
32. Becsi Imre (91)
33. Dr. Kassai Ferencné sz.Riedler Elvira (75)
34. Dr. Szemerjai Dénesné sz.Böhm Gabriella (85)
35. Merkel Hildegard (95)
36. Mayer János (77)

Július, augusztus, szeptember

1. özv. Leeb Antalné sz.Hoffer Franciska (82)
2. Percz János (80)
3. Héjj Aliz (77)
4. Pápai Jenő (72)
5. Pump Ilona (78)
6. Sikolya Ferenc (71)
7. Schmidt Andrásné sz.Singer Ilona (73)
8. Dr. Bándi Gábor (48)
9. Peitner Gyula (68)

10. Esztergályos Gézané sz.Kovács Valéria (80)
11. Tróznai Zoltán (61)
12. Kövecses Béla (81)
13. Mezőfi Tibor (74)
14. özv. Szabó Károlyné sz.Horváth Mária (79)
15. Marosán József (86)
16. Kis László (90)
17. Miskéri István (51)
18. Sebestyén Ferenc (66)
19. Mészáros Józsefné sz.Gajdos Juianna (67)
20. Pazurik Károlyné sz.Hága Ilona (71)
21. Petrilla István (65)
22. Marczis Ervinné sz.Gergely Zsuzsanna (64)
23. Wohner Károly (68)
25. Dr. Divéky Tiber (81)
26. Hermann Istvánné sz.Horváth Mária (91)
27. Bélavári Károlyné sz.Lévai Julianna (96)
28. Csala László (81)
29. Tóth Gyula (61)

A második és harmadik negyedében 23 testvérünket keresztelték meg templomunkban.

Április, május és június:

1. Krizsai András Kálmán (1999.)
2. Lestyán Enikő (1999.)
3. Otrokocsi Petra Dóra (1999.)
4. Takács Johanna Krisztina (2000.)
5. Nagy Levente (1998.)
6. Gergő Mónika (1988.)
7. Papp Attila János (1990.)
8. Szűcs Máté (1999.)
9. Záhonyi Bálint (1999.)
10. Kálmán Péter Bence (1999.)
11. Bicskei Botond István (1999.)
12. Varsányi Endre Péter László János (2000.)
13. Bakó Boglárka (2000.)

Július, augusztus, szeptember

1. Halmosi Krisztina Csilla (2000.)
2. Papp Bernadett Petra (2000.)
3. Drávucz Viktória (1999.)
4. Kerekes Gábor Sándor (2000.)
5. Bánszky Botond Balázs (2000.)
6. Lajcsik Dorottya (2000.)
7. Udvaros Gertrúd Katalin (2000.)
8. Reicherbach Eszter Anna (2000.)
9. Nagy Kristóf Dániel (2000.)
10. Axmann Livia (2000.)

Bojti András üvegszobrász egyházközségünk tagja. Népese családjával a 9-es diákmise rendszeres résztvevője. Személyében egy olyan művészt ismerhetünk meg, aki a világ „magasabb rendű” összefüggéseit és törvényeit ábrázolva a finom részletekről, az apró rezdülésekről sem feledkezik meg. Ebben a kettősségben válik nyilvánvalóvá Isten jelenléte.

Művészi hitvallása a megszerzett ismeretek és tapasztalatok feletti öröm továbbadása. A világot, mit Isten művét megállás nélkül fürkésző ember vágya, hogy a megszerzett lelki és szellemi kincseket megoszthassa velünk.

E hitvallás alapján született meg urnatemetőnk két üveg-költeménye. Ezek művészien tükrözik az építészeti szándékot, a feltámadás, a lélek üdvözülésének, hirdetését.

Ha néhány csendes perccel meg tudjuk ajándékozni magunkat, ki tudjuk nyitni fülünket a hallásra, szemünket a látásra, akkor ráismerhetünk e műalkotások közvetítésével Isten végtelen és örök kegyelmére.

Müller Ferenc

Esküvők áprilistól októberig

1. Pozsga Péter - Vincze Hajnalka
2. Kingma Joost Lerom - Farkas Eszter Margit
3. Hupján Bence - Vajda Szilvia
4. Vitéz György - Stúr Eszter
5. Bata Zsolt - Vidács Ildikó
6. Horváth István - dr. Etényi Laura
7. Barta István - dr. Hartmann Erika
8. Oszkó László - Finy Bernadett
9. Vadnai Zoltán - Gyönös Rita
10. Gárdonyi Márk - Füzy Judit
11. Franyó István - Farkas Mónika
12. Nagy László - Várvi Anita Beáta
13. Bősze - Csuri
14. Nagy Attila - Maródi Ágnes
15. Radics - Mikófalvy

Szagrális figyelem kortárs üvegen át

Urnatemető a XXI. században

Müller Ferenc és Szauer Tibor építészek bátor döntést hoztak. A XII.-ik kerületi Apor Vilmos téren. Egy hosszú távú templom tervének első lépcsőjeként friss hangvételű urnatemető kialakítását oldották meg. Nem kívántak álszent és búsmagyar köntösbe csomagolni sem szertartást, sem teret. Az evilági és a túlvilági lét határát tisztán és hittel vállaló, ünnepélyesen egyszerű, sallangmentes tereket hoztak létre, mai eszközökkel.

Megtisztelő felkérésüknek szívesen tettem eleget, amikor a temető kétszárnyú fa ajtója fölé 8 m²-es üvegablakot és a kisterembe világító funkciójú üveg oszlopfőt kértek.

Az üveg sokat tud, talán többet, mint mi róla. A közhiedelemmel ellentétben nem csak a színes darabkákból ólomsávokkal összekötött (vagy szétválasztott?), sokszor indokolatlanul tolakodó üvegkezelés lehet szerves része egy szagrális térnek. Így például a melegen alakított üveg különös plasztikai erővel bír, talán kevésbé harsogó, a mélységet kutató, szikár eszköz lehet.

Nem felejtendő egyetlen pillanatra sem a szagrális tér eredendő funkciója, és Krisztus felé fordított figyelmünk minden tárgyi eszközzel való megsegítése.

Egy ablak nem csak elválaszt, de össze is köt. S ha megsegítjük az átmenet lelki előkészítését, a föld és ég határának felolvasztását, úgy ez valódi kegyelem. A mai ember - ha összeszedi magát - az egyszerű jelekből éppúgy olvasni tud, mint ahogy a korai századok lelkei tudtak.

Szándékom, és úgy érzem, az építészek szándéka is, nem a gyász szomorú tényének erősítése, hanem annak teljes tisztelete mellett a kezdődő igazi életre való felkészítés. Ezért gondoltam étellel telíteni a világító oszlopfő plasztikai látványát, ezért tisztul meg az ablak felső sávja és veszíti el minden materiális kapcsolatot a manipulált földi léttel.

Remélve, hogy e megtisztelő kihívásra adott válaszom hívőtársaim lelkéhez is utat talál, köszönöm a bizalmat.

BOJTI András
üvegszobrász

Örökérvényű papi békebeszéd

Az ötvenes évek elején jött a rendelkezés „magasabb helyről”, hogy a következő vasárnap a lelkészek a békéről beszéljenek. A béke ugyan nem idegen gondolat a krisztusi tanítástól, azonban a fenti utasítás azt jelentette, hogy a témához kapcsolódó szokásos bolsevik hazugságok elmondását is elvárták.

A Felső-Krisztinavárosi Plébánia sekrestyéjében dermedt csönd honolt, amikor vasárnap reggel 8 óra 58 perckor Raáb Kornél atya szokása szerint bezúdul, hogy pontosan 9-kor kilépjen a diákmisére.

Ő a miseruha felvétele közben értesült nagy újságról.

De Kornél atya szeme sem rebent, sem ekkor, sem vagy tíz perc múlva, amikor a szószékre felment.

„Kedves híveim! Mindenki békét akar!” – kezdte a veretes beszédet. „Békét akar az apa a családban, meg az anya és a gyerek is. Békét akar a dolgozó a munkahelyén, az utas a villamoson, a vevő az üzletben. Békét akar...” – folytatódott a békebeszéd legalább negyedórán át. A gyerekek ámuldoztak, a jó szülők lehorgasztották a fejüket, még a két állandó, és Kornél atya stílusát álló ministráns (bátyám és én) is düledezett jobbra-balra, mert a sziporkázó Kornél atya szájából ilyen szöveget még nem hallottak.

„Mindenki békét akar!” – kerekítette le beszédét Kornél atya.

„Mindenki, még a betörő is, miután kiürítette a mackót! Ááámen.” – húzta el a végét és leviharzott a szószékről.

Frivaldszky Sándor

Bejegyzések a vendégkönyvből

Wünscher Frigyes a háború előtti-alatti években volt képviselőtestületünk elnöke. **Négy lánya már Franciaországban nőtt fel.** Ketten közülük októberben itthon jártak és a jubileumi kiállítás vendégkönyvébe az alábbi bejegyzéseket tették:

(A francia nyelvű beírás szabad fordítása)

Milyen megható újra találkozni azokkal az emlékekkel, amelyek édesapánkhoz kötődnek! Szívvel kívánjuk, hogy a plébánia fejlődjék és minél több híve legyen.

Köszönet, hogy a jelen időkig megőrizték ezeket az emlékeket.

Wünscher Ágnes

A másik bejegyzést eredeti formájában közöljük:

„Itt volt az elsőáldozásom 1944. március 19. Az óta elmentünk Franciaországban és nem is reméltem arra, hogy itt marad valami. De amióta vissza jövök találtam egy hűséges családot a Felsőkrisztinai templomban.

A Wünscher Frigyes négy lányai nagyon köszönik.”

Wünscher Martina

IRODALOM

Juhász Gyula: Rorate

A kéklő félhomályban
Az örökmécs ragyog,
Mosolygón álmodoznak
A barokk angyalok.

A gyertyák rendre gyúlnak,
A ministráns gyerek,
Mint bárány a mezőben,
Csenget. Az árny dereng.

Hideg kövön anyókák
Térdelnek. Ifju pap
Magasba fölmutatja
Szelíden az Urat.

Derűs hit tűnt malasztját
Könnyezve keresem.
Ó gyönyörű gyerekség,
Ó, boldog Betlehem!

Szelényi István plébános és Wünscher Frigyes az egyházközség világi elnöke

A Felső-Krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia közösségének lapja

IV. évfolyam, 1. szám 2000. advent

Szerkesztik: Babics Balázs, Béres György, Lukács Krisztina, Müller Ferenc, Szerdahelyi Csongor, Vasdinnyey Miklós
Ötleteiket, észrevételeiket várjuk a sekrestyében e célra elhelyezett dobozba.